

[Wilhelm]

i beregningerne. Nu har man ganske vist ikke taget de ekstreme eksempler med i beregningerne, men de ekstreme eksempler – som ikke er mere ekstreme, end at det faktisk er dem, vi har oplevet de sidste 4–5 år med faktisk reallønsnedgang, men med en realrente, der er over de 3½ pct. – ville jo føre til, at man simpelt hen efter denne ordning ikke kan vide, om dækningsgraden ved pensionsudbetalingen i forhold til slutlønnen bliver 38–40 pct. eller måske bliver 110–112 pct.

Det er unødvendigt, at det er så vilkårligt. Desuden er det uigennemskueligt, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på. Desværre er alle hr. Bernhard Baunsgaards indvendinger om uigennemskueligheden præcis de samme, hvis vi tager hr. Bernhard Baunsgaards eget ændringsforslag, for han tilslutter sig jo helt og holdent det, der ligger her, undtagen på ét punkt, idet han siger, at man også skal kunne modregne, hvis man har haft en realrente på under 1½ pct. Alle indvendingerne om uoverskueligheden, om dobbeltbeskatningen, om tilbagevirkende kraft og alt det dér, som ingen levende djævel kan gennemskue, gælder fuldt så meget hr. Bernhard Baunsgaards forslag.

Dertil kommer altså, at man opgiver progressionen – de rester, der måtte være af den – når man laver disse generelle ordninger, der gennemføres nu.

Det skal da ikke nægtes, at provenuberegningerne til gengæld ser taltalende ud, når man ser det fra vores synsvinkel. Vi har i årevis sagt, at man burde gøre noget ved de store privilegier. Der skønnes at være et provenu på 4–5 mia kr. første år, voksende til 10–12 mia kr. i det tredje år, og så er der ikke mening i at gætte længere frem. Men det forudsætter jo, at man har denne realrente på over 3½ pct. Hvis vi ser på, hvordan situationen har været i årtierne forud, så har der aldrig nogen sinde været en situation, hvor det var opfyldt, hverken i Danmark eller i udlandet – undtagen i Danmark i den sidste 6–7 års periode og vistnok reelt set kun i den sidste 5 års periode. Alle andre steder og herhjemme på alle andre tidspunkter har betingelserne været sådan, at denne ordning ikke vil give noget provenu, medmindre man får lidt efterslæb, fordi man regner på de gamle obligationsbeholdninger – alt det dér, vi fik opklaret under førstebehandlingen. I et normalt forløb – hvis man

forestiller sig, at man vender tilbage til det med hensyn til realrente – vil der altså ikke været noget provenu. Vi tror imidlertid, at når man én gang har indført et indgreb over for disse privilegier og én gang har vænnet sig til, at statskassen henter 10–12 mia kr. her – og det kan vel nok ventes at holde bare nogenlunde de første par år, sådan at prognosen om de 10–12 mia kr. i 3.–4. år er rigtig – så vil man ikke kunne give afkald på dem igen, så vil man blive nødt til at finde en ny form, hvor man f.eks. siger, at hvis de erhvervsaktives realløn er faldende, er der heller ikke nogen som helst rimelighed i, at pensionerne skal yngle med ubeskattede 3½ pct. om året. Man vil blive nødt til at ændre ved det her.

Derfor vil jeg ikke afvise, at VS kan hjælpe det her igennem ved tredje behandling. Det ved vi ikke rigtig endnu. Jeg kan sige, at det vil afhænge af, hvordan det går med vores eget pensionsbeskatningsforslag. Det ved vi jo nok så nogenlunde, når det formentlig – det har vi da bedt om – kommer til afstemning på onsdag før tredjebehandlingen af denne realrentebeskatning.

Jeg vil gerne sige til fremskridtspartiet og hr. Askjær Jørgensen, at jeg synes, der er meget rigtigt i fremskridtspartiets kritik, som i første omgang blev rettet imod især SF, når hr. Askjær Jørgensen siger, at fremskridtspartiet sandelig ikke ønsker disse ophobninger og sandelig heller ikke ønsker sådan nogle privilegerede opsparinger – der er også nogle kedelige ting omkring de overenskomstmæssige aftaler osv. i det her – men der var kun noget rigtigt i det, fremskridtspartiet siger på det punkt, hvis fremskridtspartiet så havde kunnet tilslutte sig VS-forslaget, som ikke indeholder noget af den slags, som respekterer overenskomsterne og de vilkår, hvorunder aftalerne om de kollektive pensionsordninger er indgået, og som alene sørger for, at skatteprivilegiet i forhold til de aftaler bliver afskaffet. Men vi ved jo fra fremskridtspartiet og betænkningen om vort beslutningsforslag nr. B 19, at det mener fremskridtspartiet ikke. Så i virkeligheden, når det kommer til stykket, er det den rene udenomssnak, når hr. Askjær Jørgensen bebrejder SFerne, at de går ind for det, der ligger her.

(Kort bemærkning).